

Arrest

nr. 292 371 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 10 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de

beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01 02 2022 werd ingediend door:

H., Z. (R.R ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Republic Of Armenia op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 01.04.2008 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Moskou en dat betrokkene met dit verkregen visum naar België kwam. Op 02.07.2009 diende betrokkene een aanvraag 9ter in die ongegrond werd afgesloten op 13.04 2011 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.06.2011. Betrokkene dient vier aanvragen gezinshereniging in met zijn Duitse schoondochter, die allen negatief worden afgesloten. Drie van deze beslissingen gaan gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 12.03.2014, 08.01 2015 en 23.06.2016. Betrokkene koos er echter voor geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Tenslotte diende betrokkene op 22.06.2018 een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 15.07.2020 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.07.2020.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon, dhr. H.R. de Belgische nationaliteit verworven heeft en samen met zijn vrouw en zoon in België verblijft, evenals zijn Duitse schoondochter (weduwe van zijn overleden zoon) en haar dochter. Echter, het feit dat zijn zoon, schoondochters en twee kleinkinderen legaal in België verblijven of over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn zoon, dhr H.G. in 2016 is omgekomen bij een tragisch verkeersongeval te Rusland en dat hij sindsdien de steun en toeverlaat zou zijn van zijn schoondochter en mee in zou staan voor de zorg voor zijn kleindochter Ter staving hiervan legt hij twee verklaringen voor (dd 12 11.2021 en dd. 15.05.2018) van de scholen van zijn kleinkinderen dat hij hen regelmatig brengt en ophaalt evenals een verklaring van het kinderdagverblijf dd. 15.05.2018 dat hij zijn kleinzoon regelmatig afhaalde Hoewel aangenomen kan worden dat de band tussen betrokkene en zijn schoondochter door het overlijden van zijn zoon hechter is geworden, worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die maken dat een tijdelijke scheiding een ernstig nadeel zouden inhouden. Wat zijn rol in de opvoeding van zijn kleinkinderen betreft, wat gestaafd wordt door drie verklaringen dat hij zijn kleinkinderen ophaalt of brengt naar school/kinderopvang, dienen we op te merken dat betrokkene daarmee niet aantoonde dat hij afhankelijk

is van deze familieleden of omgekeerd. Uit niets blijkt dat beide gezinnen zonder de hulp van betrokkene niet zouden kunnen functioneren. Het loutere gegeven dat betrokkene mee instaat voor het ophalen en brengen van de kleinkinderen maakt niet dat zijn hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder welke het gezin niet normaal zou functioneren. De ouders zijn de voornaamste zorgfiguren van zijn beide kleinkinderen. Het zij hierbij opgemerkt dat beide ouders van zijn kleinkinderen in België verblijven en dat zijn beide kleinkinderen opgroeien in de nabijheid en zorg van hun beide ouders (zijn kleindochter en kleinzoon zijn namelijk beiden het kind van zijn Belgische zoon H.R., hoewel zij dus wel een andere moeder hebben). Betrokkene toont dan ook niet aan dat het welzijn van zijn kleinkinderen geschonden zou worden door zijn tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Uit niets blijkt dat de ouders van zijn kleinkinderen niet in staat zijn om voor hun kinderen zorg te dragen (RW, arrest nr. 274677 van 27.06.2022). Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn schoondochter en zijn kleindochter toont evenmin aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze moeten op actieve wijze aangetoond worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. We benadrukken nogmaals dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Huidige beslissing houdt dan ook geen definitieve scheiding in. Betrokkene kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met zijn familieleden in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf als buitengewone omstandigheid waardoor hij het centrum van zijn belangen in België zou opgebouwd hebben. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekende namelijk verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 20.06.2011, op 12.03.2014, op 08.01.2015, op 23.06.2016 en op 27.07.2020. Betrokkene was er dus steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RW, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets zou hebben om naar terug te keren en dus niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen en dat hij niet over het geld of de middelen zou beschikken om deze reis te maken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 54 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten:

beroepsopleidingen, opstarter van kleine zakenprojecten kosten om een cursus of opleiding te volgen kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en over een banco strafblad zou beschikken. dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2008 in België zou verblijven, dat hij het centrum van zijn belangen in België opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en sociale bindingen. dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn. dat hij steeds actief deelgenomen zou hebben aan het gemeenschapsleven. dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal zeden en gewoonten dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat zijn lokale verankering een feit zou zijn, dat hij een verklaring voorlegt van het OCMW dat hij geen financiële steun ontvangt evenals vijf getuigenverklaringen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198 769)."

Op 10 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer:

*Naam, voornaam: H., Z.
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Republic Of Armenia
Nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

*Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen
Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn. of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de

bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van artikel 8 EVRM, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoeker op 10.02.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhindert om naar Armenië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert 2009 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben.

Verzoeker heeft in Armenië niet alleen zijn huisvesting en broodwinning achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij maar liefst 11 jaar geleden verliet. De omstandigheden zijn dan ook bijzonder moeilijk wanneer hij zou terugkeren naar een land dat hij sedert 14 jaar niet meer bezocht heeft en waar hij niet de minste bestaansmiddelen heeft om de behandeling van zijn aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 2009 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert 2009 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen. Bovendien is er geen Belgische ambassade aanwezig in Armenië en zou hij bijgevolg genoodzaakt zijn naar de Belgische ambassade in Moskou (Rusland) te gaan. Gezien de huidige oorlogsconflict tussen Rusland en Oekraïne zorgt dit ervoor dat dit niet mogelijk is. De onstabiliteit die er momenteel heerst maakt het bijzonder moeilijk om er naar toe te reizen.

Het feit dat hij voor zijn kleindochter waarvan de vader is komen te overlijden een belangrijke rol speelt in haar leven. Is een verwijdering voor onbepaalde tijd niet bevorderend voor de opvoeding van de dochter en de band met haar grootvader. Zij heeft hem altijd kortbij haar gehad in haar leven.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaat om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoeker niet alleen een onontvankelijke beslissing ontving, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van 14jaar, waarvan hij een deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied zonder termijn te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingen zaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingen zaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht. Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze citeert in zijn verzoekschrift en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoeker betwist dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. Hij wijst erop dat hij sinds 2009 in België verblijft en zijn centrum van belangen alhier gevestigd zijn.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers verblijf in België sinds 2009 en zijn verklaring dat het centrum van zijn belangen in België is gelegen, het volgende gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2008 in België zou verblijven, dat hij het centrum van zijn belangen in België opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en sociale bindingen. dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn. dat hij steeds actief deelgenomen zou hebben aan het gemeenschapsleven. dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal zeden en gewoonten dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat zijn lokale verankering een feit zou zijn, dat hij een verklaring voorlegt van het OCMW dat hij geen financiële steun ontvangt evenals vijf getuigenverklaringen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198 769).”

Uit het motief blijkt dat verweerder wel degelijk met deze door verzoeker aangehaalde elementen heeft rekening gehouden doch niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoeker betoogt dat hij geen sociale banden meer heeft in zijn land van herkomst dat hij maar liefst 11 jaar geleden heeft verlaten en waar hij niet de minste bestaansmiddelen heeft.

Ook met deze elementen heeft verweerder blijkens de bestreden beslissing rekening gehouden. Verweerder motiveert immers: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets zou hebben om naar terug te keren en dus niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen en dat hij niet over het geld of de middelen zou beschikken om deze reis te maken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 54 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg*

geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarters van kleine zakenprojecten kosten om een cursus of opleiding te volgen kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Door louter te stellen dat verzoeker het onredelijk vindt dat hij naar Armenië moet terugkeren om aldaar via de reguliere procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen, weerlegt hij de motieven van de bestreden beslissing niet, met name dat hij beroep kan doen op het IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Verzoeker stelt nog dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat hij hierdoor genooddaakt is om naar de Belgische ambassade in Moskou te gaan dat wegens het huidige oorlogsconflict tussen Rusland en Oekraïne onmogelijk is. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker dit element niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 februari 2022 en kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit element. Volledigheidshalve merkt de Raad bovendien op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat hij een belangrijke rol speelt voor zijn kleindochter waarvan de vader is komen te overlijden. Zijn verwijdering is niet bevorderend voor de opvoeding van zijn kleindochter en de band die het kind heeft met hem, de grootvader.

In de bestreden beslissing wordt aangaande dit element het volgende gemotiveerd:

"Wat zijn rol in de opvoeding van zijn kleinkinderen betreft, wat gestaafd wordt door drie verklaringen dat hij zijn kleinkinderen ophaalt of brengt naar school/kinderopvang, dienen we op te merken dat betrokkene daarmee niet aantoonbaar dat hij afhankelijk is van deze familieleden of omgekeerd. Uit niets blijkt dat beide gezinnen zonder de hulp van betrokkene niet zouden kunnen functioneren. Het loutere gegeven dat betrokkene mee instaat voor het ophalen en brengen van de kleinkinderen maakt niet dat zijn hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder welke het gezin niet normaal zou functioneren. De ouders zijn de voornaamste zorgfiguren van zijn beide kleinkinderen. Het zij hierbij opgemerkt dat beide ouders van zijn kleinkinderen in België verblijven en dat zijn beide kleinkinderen opgroeien in de nabijheid en zorg van hun beide ouders (zijn kleindochter en kleinzoon zijn namelijk beiden het kind van zijn Belgische zoon H.R., hoewel zij dus wel een andere moeder hebben). Betrokkene toont dan ook niet aan dat het welzijn van zijn kleinkinderen geschonden zou worden door zijn tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Uit niets blijkt dat de ouders van zijn kleinkinderen niet in staat zijn om voor hun kinderen zorg te dragen (RW, arrest nr. 274677 van 27.06.2022). Het loutere gegeven dat betrokkene samenwoont met zijn schoondochter en zijn kleindochter toont evenmin aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze moeten op actieve wijze aangetoond worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. We benadrukken nogmaals dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Huidige beslissing houdt dan ook geen definitieve scheiding in. Betrokkene kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met zijn familieleden in afwachting van een eventuele terugkeer naar België."

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het welzijn van de kleinkinderen niet geschonden wordt door een tijdelijke terugkeer van verzoeker, nu beide kleinkinderen opgroeien in de nabijheid en zorg van hun beide ouders. Uit niets blijkt dat de ouders van zijn kleinkinderen niet in staat zijn om voor hun kinderen zorg te dragen. Met zijn algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in dit motief te ontkrachten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van

de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zijn privéleven, dat hij na 11 jaar verblijf heeft opgebouwd, wordt geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kwam het verzoeker toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, RvV 218 724 - Pagina 10 Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoeker beroept zich op zijn langdurig verblijf in België, met name sedert 2009 en dat zijn centrum van belangen gelegen is in België.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106). Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een

democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familieen gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging gemaakt (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Aangaande het langdurig verblijf van verzoeker merkt verweerder in de bestreden beslissing het volgende op: *"Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekende namelijk verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 20.06.2011, op 12.03.2014, op 08.01.2015, op 23.06.2016 en op 27.07.2020. Betrokkene was er dus steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RW, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."* Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij reeds 14 jaar in België verblijft, waarvan hij een deel in legaal verblijf heeft doorgebracht.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van

voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Betreffende de door de verzoeker ingeroepen elementen van lang verblijf motiveert de verwerende partij als volgt: *"Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf als buitengewone omstandigheid waardoor hij het centrum van zijn belangen in België zou opgebouwd hebben. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). *Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekende namelijk verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 20.06.2011, op 12.03.2014, op 08.01.2015, op 23.06.2016 en op 27.07.2020. Betrokkene was er dus steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RW, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."* En *"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2008 in België zou verblijven, dat hij het centrum van zijn belangen in België opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en sociale bindingen. dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn. dat hij steeds actief deelgenomen zou hebben aan het gemeenschapsleven. dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal zeden en gewoonten dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat zijn lokale verankering een feit zou zijn, dat hij een verklaring voorlegt van het OCMW dat hij geen financiële steun ontvangt evenals vijf getuigenverklaringen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198 769)."*

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van verzoeker, waarbij de concrete belangen van verzoeker in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het langdurig verblijf van verzoeker wel degelijk werd onderzocht. Waar verzoeker betoogt dat de redenering van de verwerende partij dat de elementen van integratie en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet behandeld worden in deze fase, niet kan aanvaard worden omdat het een weigering uitmaakt van het

volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets, gaat hij eraan voorbij dat het privéleven op het grondgebied wel degelijk in ogenschouw wordt genomen doch wordt geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Het oordeel dat de door de verzoeker aangevoerde omstandigheden betreffende zijn privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom hij zijn aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Zoals reeds gesteld oordeelde de verwerende partij dat *in casu* het aangevoerde privéleven van verzoeker geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt.

Door het enkel herhalen van de elementen van zijn privéleven, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont hij aan dat zijn privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Evenmin toont hij aan dat hij zijn privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten. De Raad herhaalt dat het element van langdurig verblijf en het centrum van zijn belangen in België, het motief in de bestreden beslissing, met name dat dit niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, niet weerlegt.

Verzoeker toont niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Gezien verzoeker niet heeft aangetoond dat er *in casu* een positieve verplichting bestaat om hem te machtigen tot verblijf op grond van zijn privéleven, maakt hij niet aannemelijk dat door de toepassing van de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beoordeling van de verwerende partij dat het privéleven geen buitengewone omstandigheden vormt waarom de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, op onevenredige wijze een einde wordt gemaakt aan het opgebouwde privéleven in België. Verzoeker toont niet aan dat door *in casu* toepassing te maken van de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, sprake is van disproportionaliteit en onredelijkheid. In de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; met name verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker. In weerwil van verzoekers betoog wordt hem overigens wel degelijk een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, namelijk 30 dagen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN